ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

БЛАГОВЕСТИЕ

Издание на храм "Свето Благовещение" – гр. София, ж.к. „Дружба" 2, бул. „Цветан Лазаров" ГОД. XV БРОЙ 13 (793)-22.11.2026 г.

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

† ДЕВЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Рече Господ тази притча: на един богат човек нивата се бе много обродила; и той размишляваше в себе си и казваше: какво да направя? няма де да събера плодовете си. И рече: това ще сторя: ще съборя житниците си и ще съградя по-големи, и ще събера там всичките си храни и благата си, и ще кажа на душата си: душо, имаш много блага, приготвени за много години: почивай, яж, пий, весели се. Но Бог му рече: безумнико, нощес ще ти поискат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане? Тъй бива с тогова, който събира имане за себе си, а не богатее в Бога. **(Лука 12:16-21)**

Отеческо наследство

В ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА НЕДЕЛЯ, СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА, ЗА СРЕБРОЛЮБИЕТО

Какъвто е страдащият от воднянка,
такъв е и сребролюбецът.

Благослови, отче!

Няма толкова свиреп звяр по планините, колкото е свирепо сребролюбието, което изважда човека от човешкото и го кара да се нахвърли без милост върху другия като изгладнял звяр, че и още по-лошо. Защото звярът е свиреп, докато е гладен, а щом се насити, си тръгва кротък към гората. А сребролюбецът никога не се насища. Ако ще да придобие целия свят, пак не се умирява и очите му винаги са гладни за още. Сребролюбецът не може да е милостив, нито при нужда да помогне на сиромасите. Той гледа да събира само за себе си. Затова с немилосърдието си се отдалечава от Бога и погубва душата си като днешния богаташ, за когото ще чуете сега от Евангелието.

ТЪЛКУВАНИЕ

На този свят Бог изпитва добрите и лошите хора с две неща - с богатство и сиромашия. Защото както златото и рудата се разпознават в огъня, така и добрите и лошите хора се разпознават чрез богатството и сиромашията. Когато някой богат човек не е благодарен, а се хвали, превъзнася се и не харесва другите хора, или пък някой сиромах се гневи, сърди се и хули Бога, с това те показват какви хора са. Какъвто е случаят и с днешния богаташ. Бог увеличил житото му, за да го направи милостив, да раздаде и на сиромасите, но той, понеже бил немилостив, не гледал да раздаде от него, а искал да направи хамбарите по-големи. Вижте колко ненаситно е човешкото сърце. От лакомия почнал да се кахъри, че хамбарите му са малки, и казвал: *Какво да направя?* Както когато някой сиромах се оплаква, че няма как да нахрани и облече семейството си и как да плати данъците си на царя. Така казвал и днешният богаташ: *Какво да направя?* Няма де да събера житото си. Сиромахът се оплаква от нужда и нямане, ами ти, о, богаташо! - защо се оплакваш? Не си ли благодарен на това, което Бог ти е дал? Защо питаш себе си къде да събереш житото си? Питай пророците и апостолите. Те ще ти кажат къде да събереш житото си. Пророк Давид казва безгласно: *Блажен е оня, който пригледва бедни сиромаси* (Пс. 40:2), тоест: "Блазе на онзи, който раздава от имота си на сиромасите". Пророк Исаия казва: "*Гладни нахрани, голи облечи, странници приюти и за сиромаси се грижи*" (ср. Ис. 58:7). О, богаташо! Още ли питаш къде да събереш житото си? Ето сиромасите, те са най-добрите хамбари, прибери житото си в техните ръце и ще го имаш винаги и щом го поискаш, е налице. Но вижте гордост и глупост? Нито хората харесва, нито мисли, че богатството му е дадено от Бога, а мислел, че го е придобил с ума си и труда си. Затова казвал: "моето жито", "моите блага", "ще

съборя хамбарите си, ще ги направя по-големи и ще прибера там житото си". О, ненаситни богаташо! Ако и догодина житото се увеличи, ще събериш ли пак хамбарите си, за да ги направиш по-големи? И знаеш ли какво те чака утре? Та нали ако умреш, хамбарите ще останат празни! Но той не мислел за това, само гледал да прибере житото си и да го държи за гладни години, да го продава скъпо на сиромасите, за да стане още по-богат. Както и сега много хора държат житото за гладно време, за да забогатеят със сиромашка кръв. Но такива хора са прокълнати и от хората, и от Бога. Такъв е и днешният богаташ, който казвал на душата си: "Душо! Яж, пий и се весели, защото имаш много блага за дълги години". Той мислел, че като се е увеличило житото, ще се удължат и дните му, затова казвал: "Имам много блага за много години", но не мислел безумецът, откъде са тези блага, след като се е родил гол и пак гол ще отиде в земята. А благата били не негови, а Божии. Бог ги дава на богатите, за да помагат с тях на сиромасите. Но той мислел, че са негови, затова казвал: "Имам много блага за много години". А изобщо не му идвало наум, че Бог скъсява дните и прекратява живота на онзи, който не раздава от имуществото си и живее лошо. Както му рекъл и Господ: *Безумнико, нощес ще ти* изтръгнат *душата*. Защото смъртта идва ненадейно, когато сме в нощта на тъмните грехове, неподготвени чрез покаяние, и жестоките ангели изтръгват грешната ни душа, която е прикована към телесните удоволствия. И му рекъл: "*А това, що си приготвил, кому ще го оставиш?*". Както и сега мнозина събират имущество, но не знаят кому ще го оставят. Често разбойници го откраднат, често се случва, вместо да остане за деца и роднини, да остане за чужди хора. Затова Господ рекъл: "Кому ще оставиш приготвеното", а не: "събраното". Защото още преди да го беше събрал, той умря, а плодовете останаха за другите. Затова и ние трябва да се пазим от такава лакомия; защото само да ядем и да пием до насита - това е не човешка, а скотска работа. Човешкото дело е да благодарим за онова, което Бог ни дава, да устремяваме ума си към Бога и всеки ден да се поучаваме от Неговия закон, от което в душата се ражда вечна радост, а от многото ядене и пиене разни болести спохождат човека. И който се отдаде така на ядене, пиене и телесни удоволствия, счита тялото си за бог. Такива хора се срещат и сега. Те казват: *Да ядем и да пием, защото утре-вдругиден ще умрем* (1 Кор. 15:32). О, човече! Ти не живееш само за да ядеш и пиеш, а трябва да се храниш колкото да живееш. Затова сиромашията е нещо добро - защото прави много хора да живеят добродетелно. Както виждаме, сиромахът не спи много, спазва постите. Моли се на Бога, пази се от злото. А богатият не се срамува от хората, от съд не се бои, от зло не се пази; защото се надява на богатството си. Не че богатството го кара да не се пази от злото, а злата му воля, тя е причината за всичко, тя ни кара да се лакомим само за нищожни (временни) неща, които скоро изчезват, или пък ние умираме, а те остават за другите. А ние си оставаме само с труда и лакомията, с които сме ги събирали и сме се надявали на тях. А който събира, за да раздаде и на сиромаси, той се надява само на Бога и Бог му помага и никога не го оставя в немотия, а който събира само за себе си и се надява на имуществото си, той или ще го изгуби лесно, или ще го остави на другите като днешния богаташ.

ПОУЧЕНИЕ

Затова трябва и ние като истински християни да не събираме само за себе си, да не грабим с неправда и да не отпъждаме сиромасите от нашите очи, а винаги да им помагаме, защото по-добре да имаме малко с правда, отколкото много с неправда. Вместо да прахосваме по греховете си и да трупаме блага и вместо да прахосваме парите си по телесни неща, по-добре да ги раздадем на сиромаси, както Сам Бог ни заповяда. Защото всичко, което имаме, е от Бога. Той ни го дава, за да раздадем от него на сиромасите, за което ще получим голяма награда. Защото който даде на сиромах нещо временно, ще получи от Бога нещо вечно. Но на нас всичко това ни се вижда лъжа. И вместо да молим сиромасите да приемат нашата милостиня, ние ги гоним и пъдим, когато ни искат. А не мислим, че те ще се помъчат тук малко като сиромаха Лазар, а ние ще се мъчим там безкрайно като богаташа. Но ако тук се покаем и станем милостиви, то и Бог ще ни въведе там в Небесното царство, където са всички праведници. Нему слава във вечните векове, амин.

Св. Софроний, Епископ Врачански, „Неделник или поучително Евангелие за всички недели от годината", Славянобългарски манастир "Свети Вмчк Георги Зограф"

Жития на светии

СВ. БЛАГОВЕРЕН КНЯЗ АЛЕКСАНДЪР НЕВСКИ

(23 ноември)

ЖИТИЕ

В XIII в. Бог изпратил на Русия тежко бедствие. Татарите, под водителството на хан Батий, минали по цялата руска земя, опожарявали и ограбвали градове и села, взимали в плен хиляди мъже, жени и деца и разорили цялата земя до самия Новгород. От това нещастие на Русия се възползвали съседните враждебни народи шведи, немци и литовци. Те възобновили своите нападения от всички страни. Руските князе упорито защитавали своята родина. Един от тях бил и Александър, вторият син на великия княз Ярослав II. Александър бил благочестив, свято изпълнявал своя дълг,

заслужил любовта на народа и Бог винаги му помагал.

Като опустошили Русия, татарите заели степите покрай реките Днепър, Волга и Урал до Черно и Каспийско море. Там хан Батий основал своето царство, наречено "Златна орда", и недалеч от устията на Волга построил гр. Сарай. Руските князе станали негови васали и при възцаряването си трябвало да пътуват до столицата на хана, за да получат от него право на князуване. Народът бил обложен с данък, за чието събиране ханът всяка година пращал особени чиновници. За Владимирски велик княз Батий утвърдил Ярослав II, а син му Александър останал да управлява Новгородската област, която още била свободна от татарите.

Шведският крал предприел поход срещу Новгород. Той събрал грамадна войска и на ладии по река Нева се отправил към столицата на Александър. Новгородци били обхванати от ужас. Те никак не се надявали да отблъснат силния враг със своята малка войска. Но княз Александър възложил упованието си на Бога и на справедливостта на своето дело. Той се помолил в храма "Св. София", взел благословение от епископа и бодро казал на дружината си: "Ние сме малко, а врагът е силен. Но не в силата е Бог, а в правдата!" И като се срещнал със силния неприятел на бреговете на р. Нева, Александър с Божия помощ удържал славна победа, за която бил наречен "Невски". Такива бляскави победи той неведнъж удържал и над немци, и над литовци, които често нахлували в Русия. Когато баща му Ярослав починал, ханът утвърдил Александър за велик княз Владимирски, Киевски и Новгородски.

С възшествието на Александра на Владимировския великокняжевски трон се умножили и неговите грижи и трудове. Сега той станал единствен защитник на православната вяра и народ против татарите. Но Александър трябвало да действа не с меч, а с мъдрост и търпение. Той е знаел, че не разполага със сили да се противопостави на многочислените татарски орди и че всяка съпротива ще доведе само до по-голямо разорение на народа, каквото неведнъж ставало, когато някои князе в неразумието си не искали да изпълняват повелите на татарския хан. Единадесет години Александър бил велик княз. През това време той успял да направи много добри неща за вярата, църквата и народа. Чрез своето ходатайство той освободил от татарски данък духовниците като служители Божии; получил от хана позволение да постави православен епископ в самата столица на татарското царство и заставил татарите да уважават християнската вяра.

Като покорили Русия, татарите оставили руските князе да управляват своите княжества. За себе си те искали само редовно да им се събира определената дан, но при събирането на тая дан народът често оказвал съпротива. На много места се стигало до метежи, които татарите жестоко потушавали. Така, през последната година от князуването на Александър градовете Владимир, Суздал и Ростов въстанали и избили своите притеснители. В Ярослав и Устюк избухнали големи бунтове. И в Ордата вече се готвело грамадно опълчение, за да накаже въстаналите. Великият княз Александър сам заминал за Ордата, като се решил или да умре за отечеството, или да го спаси. Бог благословил с успех последното дело на св. Александър. Руската земя била спасена от ново нашествие на татарите.

На връщане от Ордата Александър заболял в едно Нижегородско село. Почувствал близката смърт, той свикал князете, придружаващите го боляри и простите хора, направил последни разпоредби, благословил всички присъстващи, простил им всичко, като поискал и от тях прошка за всичко. След това се изповядал, причастил се със светите Тайни и предал Богу дух на 14 ноември 1263 г. Тогава той бил на 44-годишна възраст. Всички го горко оплакали. Погребан бил в съборната църква в манастира "Рождество Богородично", близо до гр. Владимир. Из цяла Русия се разнесла славата на неговите чудеса. При гроба на св. княз Александър мнозина болки получавали изцеление. При император Петър Велики мощите на св. Александър били пренесени с голямо тържество в новооснования Петербург и положен в построената в негова памет Александро-Невска лавра.

Православната църква празнува паметта на св. Александър Невски на 23 ноември, а пренасянето на светите му мощи от Владимир в Петербург – на 30 август.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Отеческо наследство

СВ. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК КЛИМЕНТ, ТРЕТИ ЕПИСКОП РИМСКИ

(† ок. 101 година.Чества се на 25 ноември ведно със св. Климент Охридски и св. Петър Александрийски)

ТРОПАР, ГЛАС 4

От Бога с чудодействия преславно удивил вселената до крайщата, свещени страдалче, разделил свръхестествено водата в морето за събралите се усърдно в чест на твоята памет в богосъздадената ти църква при твоите чудотворни мощи и след всенародното преминаване си поставил морето, в едно чудодействено течение, Клименте предивни, моли Христа Бога да се спасят нашите души.

Отеческо наследство

9. КАК ДА СЕ ОТНАСЯМЕ КЪМ ДРУГИТЕ ХРИСТИЯНСКИ (НЕПРАВОСЛАВНИ) ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ

(Продължава от бр. 792)

"Християнски църкви... освен нашата Православна Църква се наричат Латинската Църква и много протестантски християнски общности. Но нито Латинската Църква, нито още по-малко протестантските общини не бива да се признават за истинска Христова Църква, защото те не отговарят на апостолското устроение на Църквата Божия." Светител Теофан Затворник.

"Отначало, както е известно, всички вярващи в Христа са представлявали една, света, вселенска и апостолска Църква, имали са една вяра, едни Свети тайнства, една глава - Господ Иисус Христос, и затова тогава всички са били православни и всички са имали едно учение, едно наставление.

Наистина още по времето на Апостолите в Църквата са се появявали еретици и разколници и колкото повече и по-далеч се е разпространявало християнството, толкова повече и по-разнообразни лъжеучения са възниквали - някои от древните еретици и разколници са образували значителни по числеността си общества, някои или са били кратковременни, или пък са били лишени от стройната организация на самостоятелна религиозна община: те са били само болни членове на Църквата, понякога отсичани, понякога търпяни, а не отделно болно "тяло", не отделна "Църква" (макар че с названието "Църква" неправилно се наричат неправославните християнски общини).

Но от края на IX век разделянето на Църквата е придобило по-остър, по-решителен, устойчив и определен характер. Първо от истинската православна Църква са се отделели голяма част от западните християни и са образували Римокатолическата Църква; от Римокатолическата Църква на свой ред през XVI век се е отделила Лутеранската Църква, наричана също протестантска, с нейните многочислени секти; и по такъв начин са се появили трите главни християнски изповедания: православното, римо-католическото и протестантското, и при всяко вероизповедание се е формирал свой собствен катехизис".

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

Отечески съвети

ИЗБРАНИ ПОУЧЕНИЯ ОТ СВ. ПОРФИРИЙ КАВСОКАЛИВИТ

Всички заедно сме Църквата. В църквата всички сме част от Тялото. Човек би могъл да го разбере само чрез Божията благодат.

Изживяваме радостта на единството на любовта. Важно е да влезем в Църквата, да станем едно със събратята си, с радостите и скърбите на всички. Да ги чувстваме свои, да се молим за всички, да страдаме за тяхното спасение, да забравим себе си.

Из книгата “Христос е всичко“, изд. Православно Отечество
Източник: www.pravoslavnonasledie.com

Детски свят

ПОМОЩНИК

(Българска народна приказка)

Дошла пролет и хората тръгнали да кроят лозето. Повикали и коса да помага.

– Не мога – отвърнал той, – сега си вия гнездото.

Дошло време за копане. Тръгнали копачите и отново повикали коса:

– Не мога, не мога – отвърнал той. – Сега си мътя яйцата.

Дошло време да се връзват лозите. Тръгнали селяните и повикали коса:

– Хайде, косе, да връзваме!

– Не мога – отвърнал косът. – Много са ми малки пиленцата. Не мога да ги оставя сами!

Узряло гроздето. Тръгнали да го берат.

– Хайде, косе, да берем грозде! – повикали коса берачите.

– Ей сега, ей сега! – радостно отвърнал той. – Чакай да повикам и децата да помагат!

Източник: www.prikazki.eu

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

22 ноември † 9 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. ап. Филимон. Св. Михаил воин, българин. Гл. 8, утр. ев. 3, ап. Еф. 4:1-7 (с. 238), лит. ев. Лк 12:16-21 (с. 134)

23 ноември *Св. благоверен княз Александър Невски. Св. Амфилохий, еп. Иконийски. Св. Григорий, еп. Акрагантийски

24 ноември *Св. вмчца Екатерина. Св. вмчк Меркурий

25 ноември *Св. Климент, папа Римски, пръв епископ на Сердика. Св. Климент, архиеп. Охридски. Св. Петър, еп. Александрийски (*Отдание на Въведение Богородично*)

26 ноември Св. Стилиан Пафлагонийски. Преп. Алипий Стълпник. Преп. Яков Отшелник

27 ноември *Преп. Теодосий Търновски. Св. вмчк Яков Персиец. Прп. Паладий

28 ноември Св. прпмчк Стефан Нови. Св. мчк Иринарх. Св. 15 свщмчци Тивериополски. Св. мчк Христо, българин. Препмчци Сократ и Комасий

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба” 2, храм „Свето Благовещение”
Енорийски лист „Благовестие” се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:
www.hram-blagoveshtenie.bg